

— Добре, — рекълъ той. — Шомъ си решилъ — изяжъ ме! Но отъ това нѣма много да спечелишъ. И моето месо е кисело, защото съмъ старъ. После — днесъ ще се наситишъ, а утре — нѣма. Пъкъ, ако ме послушашъ, хубави дни ще видишъ. Живота си въ ядене и пиене ще прекарашъ.

— Какъ? — запиталъ глупавиятъ мечокъ.

— Ще се сортачимъ. Азъ съмъ пѣвецъ. Ходя по села и градове, по сватби и сборища. Много съмъ известенъ — всички ме знаятъ. Ти ще ми пригласяшъ. Много ядене и пиене пада по сватбитѣ, беей, много чудо! Па и дарове и пари даватъ. Ти може да не знаешъ. Хубаво нѣщо сж паритѣ. Съ тѣхъ всичко можешъ да имашъ.

Харесалъ мечокътъ предложението на магарето. Съгласи се. Тръгнаха.

Вървѣли, що вървѣли — стигнали една рѣка. Мечокътъ набързо я прецапалъ и се обърналъ да види, иде ли ортакътъ му. Гледа — клепоухиятъ стои на брѣга и гризе зелената кора на една млада върба.

— Хайде! — викналъ мечокътъ,

— Не мога, — обадилъ се клепоухиятъ. — Водата е студена.

— Нищо.

— Нищо за тебе, че ти е едъръ косъмътъ. Пъкъ и отъ тебе не се иска кой знае какъвъ гласъ. Ще рѣмжишъ само — исо ще ми държишъ. А отъ мене, бацьо Мечо, гласъ се иска.